

Оксана Дмитрик, підприємець, менеджер у туристичному агентстві: “Коли довіряєш Богу, нема про що хвилюватися”

Раніше я жила у Дніпрі. Довший час відвідувала Православну Церкву, дотримувалася усіх свят, постів. Зі мною разом працювала дівчина, яка належала до організації Свідків Єгови, ми з нею подружилися і багато розмовляли про Бога. І вона спонукала мене вивчати Біблію, пізнати Бога Живого, не просто вірити, але й знати. Потім я вийшла заміж і переїхала у селище міського типу Короп Чернігівської області. Дуже бажала духовного спілкування. Одного разу, йдучи містом, зустріла свідків Єгови, вони дали мені буклет. Я помолилася: «Господи, як я хочу спілкуватися на духовні теми». Через якийсь час до нас додому прийшов молодий хлопець, літературний євангеліст і запропонував купити або взяти прочитати книги. Відразу взяла невеличку книгу «Суббота или воскресенье», щоб дізнатися як правильно дотримуватися неділі. Мене зацікавило, що треба святкувати не неділю, а суботу, почала читати духовні книги, які мені приносив Володимир Вовчок. Він подарував “Симфонію”, книгу, де в алфавітному порядку зібрані всі слова з Біблії, і я самостійно вивчала Слово Боже, досліджувала питання про заповіді.

Цей чоловік приїжджав рідко, але одного разу сказав, що лише Церква адвентистів має правильне вчення, вирішила перевірити. Яюсь Володимир приїхав до нас, ми спілкувалися. Чоловік щось робив у гаражі, ми сиділи на ґанку, я ставлю запитання, і тут бачу, що до черевика Володі лізе жучок «солдатик», як ми його називаємо. І я кажу подумки: «Господи, якщо ці люди від Тебе, якщо цей чоловік каже правду, то цей жучок залишиться живим.

Якщо він його роздавить, значить не Ти послав цю людину». Вже не чую, що говорить Володимир, тільки дивлюся на жучка. Він забирає ногу, і жук поповз своєю дорогою, а я сказала: «Господи, я Тебе зрозуміла. Зараз буду прислухатися до того, що тут говорять».

Через деякий час я вирішила прийняти хрещення, але чоловік був проти. Він дозволяв читати, спілкуватися, але не приймати хрещення. Я ж стояла на своєму і здавалося, весь світ мене б не змусив відмовитися. Зібралася група, призначили хрещення на 24 червня, я відповіла, що буду приймати. Приїхала до мене група підтримки: Володя, його сестра з чоловіком, поспілкувалися з моєю половинкою. Після розмови повідомили, що і мій чоловік також виявив бажання охреститися.

Хрестив нас Михайло Джердж. Перший раз тоді побачила пастора, відбулася наша співбесіда, він сказав, що хрестимо обох. У той день я вперше в житті побачила групу адвентистів, молитовний будинок, вперше була на служінні, на першій Вечері Господній. Чоловік після цього почав читати Біблію, вивчати, ставити запитання.

Майже двадцять років ми є членами адвентистської церкви. На той час ми були першими адвентистами в Коропі, до нас приєдналися наші друзі. Збиратися не було де, але після програми «300x300x300» придбали приміщення, маємо свій дім молитви. Було проведено багато програм, на які приходило багато людей.

Як Ви почали займатися бізнесом? Чому вибрали саме це?

Ми якраз прийшли у Церкву. Було скрутно, але я вірила і казала, що Господь дасть нам роботу. Не знала яку, але друзям говорила, що у нас буде робота. вони не вірили що у нас у Коропі щось може бути. З сусіднього містечка люди, які торгують, шукали реалізатора, і мій чоловік пішов до них працювати. Через декілька місяців ми вирішили працювати на себе, переглянули асортимент, залишили тільки шкіряне взуття.

У нас сімейний бізнес з чоловіком, разом працюємо, разом відпочиваємо. Раніше ми їздили в Одесу, Харків, Хмельницький, брали товар прямо на фабриці. З появою дистанційної доставки замовляємо в інтернеті. Раніше торгували тільки шкіряним взуття, возили гарні бренди, але з настанням тяжких часів в асортименті є також взуття із шкірозамінника. Почали шукати альтернативу брендам, возити взуття з Дніпропетровська, Харкова, перестали возити товар з Туреччини. Взуття різне, на всі пори року. Вивчаємо ринок, їздимо до Києва на виставки взуття, знайомимося з новим асортиментом.

Ви їздите чи маєте свій магазин?

Ми не їздимо по інших місцях, завжди мали свої точки на місцевому ринку, спочатку три, потім побудували свій магазин і залишилося дві точки. Наш магазин не був у центрі міста, десять років все було добре, але коли долар подорожчав, спроможність людей купувати впала, ставало все гірше і гірше. В магазині торгівлі не було. У цей час я познайомилася з Асоціацією адвентистів-підприємців (ASI). Брати-бізнесмени кажуть: «Оксана, якщо є можливість орендувати у центрі, переходь. Розуміємо, що буде плюс оренда, але це вигідніше». І ми вирішили ризикнути, зняли приміщення у центрі містечка. Це себе виправдало. У власному приміщенні ми обладнали свій офіс туристичного агентства.

Як Ви стали членом ASI?

Це був досить цікавий досвід. Дмитро Зубков організовував Конгрес бізнесменів, передав через пастора для нас запрошення. Але я не хотіла, вважала, що у нас таке маленьке підприємство, що не повинно бути поруч зі “справжніми бізнесменами”. Пастор наполягав, я вирішила, що буду про це молитися. До конгресу залишилося три дні. Думаю, якщо хтось зателефонує, значить, я там потрібна, тоді поїду. Через кілька годин після молитви дзвонить Дмитро Зубков. Так Бог відповів на моє прохання. Коли я приїхала, потрапила не тільки в Асоціацію, але стала одним із засновників і організаторів цього заходу, зараз я є

секретарем в Асоціації. Ми провели вже шостий конгрес.

Ви сказали, що маєте ще один бізнес?

Так, коли потрапила на конгрес, прийшла ідея. Ми з чоловіком любимо подорожувати, побували у різних країнах, і мені завжди хотілося стати туристичним агентом, менеджером по туризму. Коли я просила директора туристичного агентства навчити мене, щоб стати турагентом, мені відмовляли: «Яке може бути агентство у Коропі?» Розуміла, що треба клієнтів шукати у великих містах. І тут я знайомлюся в Асоціації з бізнесменами, які подорожують, зрозуміла, що треба вчитися. Закінчую курси менеджерів, організовую свою групу, запрошую багатьох наших адвентистських підприємців, створила групу у вайбері, потім ще одну. Друзі підключають друзів, так по ланцюжку назбиралася група, почала працювати.

Моя мрія здійснилася, я менеджер по туризму, багато подорожую. Як менеджер, маю доступ до різних туристичних операторів, виставляю вигідні пропозиції, часто «гарячі» тури, авіатури, автобусні тури. Люди дивляться, телефонують, вибираємо пропозиції. Працюю два з половиною роки, вже у місцевих людей з'явилася довіра, почали замовляти собі путівки. Я їздила по всіх рекламних турах, була у більше ніж ста готелях Туреччини та Єгипту, це наші основні напрямки. Були путівки в Іспанію, Італію, Францію, Китай, Арабські Емірати, Болгарію, Угорщину.

Чи повинні адвентисти бути підприємцями?

Кожний вибирає ту дорогу, яку дає Господь. Є люди, які працюють на когось і гарно заробляють. Мала б таку можливість працювати з восьмої до п'ятої, маючи вихідні дні, свята, відпустку, лікарняні, я б теж пішла робити на когось. Але у нас люди просто виживають, тому треба працювати на себе, щоб виростити і вивчити дітей, яких у нас троє. Господь нам показав цей шлях, і ми ним йдемо. Не думаю, що всі повинні займатися підприємництвом, це не так просто, цьому треба вчитися, знаю тих, хто починав, але покинув.

Який характер повинен мати підприємець?

У всіх ситуаціях довіряти Богу. Треба поважати клієнтів у будь-якому випадку. Краще втратити гроші, ніж образити покупця. Люди різні, хтось приходить і дякує за гарне взуття, а інший показує, які проблеми зі взуттям. Завжди треба посміхатися, поважати і цінувати людей.

Як би Ви несподівано втратили увесь бізнес, що б робили?

Ніколи над цим не думала. Сказала б: «Боже, допоможи переформатуватися і почати усе спочатку». Вірю, що Господь вивів би, бо на протязі двадцяти років неодноразово бачила, як Господь допомагав у всіх питаннях і завжди вчасно. Тому за своє майбутнє взагалі не переживаю.

Одного разу була така ситуація, що на понеділок нам потрібна була велика сума коштів, якої у нас не було. Ми йдемо у п'ятницю до Церкви, треба повернути десятину і приношення. Я розумію, що коли я віддам приношення, нічого не залишиться. Я забираю усі, до копійки, гроші, йду до Церкви, і кажу: «Господи, Ти знаєш, скільки нам потрібно грошей мати у понеділок. Я Тобі довіряю: як буде, так і буде», і ми віддаємо усі гроші.

У неділю у нас продалося навіть те, що не продавалося декілька років. Чоловік два роки не міг продати скутер, в неділю його купили. За день виручили суму, яка була потрібна. Коли Богу довіряєш, нема про що хвилюватися!

Запитання – Алла Шумило